JON

FOSSE

Strălucirea

Povestire

Traducere din limba norvegiană de

Ioana-Andreea Mureșan

3
TREI

Am pornit la drum. Îmi făcea bine. Mișcarea îmi făcea bine. Nu știam încotro mă îndrept. Conduceam doar. Mă luase plictiseala, iar eu, care nu mă mai plictisisem niciodată, mă lăsasem cuprins de plictiseală. Nimic din ce-mi trecea prin gând să fac nu-mi dădea vreo bucurie. Așa că am făcut pur și simplu ceva. M-am suit în mașină și am început să conduc, iar acolo unde o puteam lua fie la dreapta, fie la stânga, o luam la dreapta, iar acolo unde la următoarea răscruce o puteam lua fie la dreapta, fie la stânga, o luam la stânga. Și tot așa. La un moment dat, conduceam de ceva vreme pe un drum forestier unde roțile lăsaseră urme atât de adânci, încât mi-am dat seama că mașina se împotmolește. Am condus în continuare până când mașina chiar s-a împotmolit. Am încercat să dau cu spatele, dar n-a mers, așa că am oprit mașina. Am oprit și motorul. Am rămas în mașină. Da, acum stau aici, stau așezat aici, m-am

gândit, și mă simțeam gol pe dinăuntru, ca și cum plictiseala se prefăcuse într-un gol. Sau poate mai degrabă într-o nelinişte, fiindcă simțeam un soi de teamă în timp ce stăteam așa și mă uitam în față, în gol, ca într-un neant. Într-un neant. Ce vorbe fără noimă, m-am gândit. Acolo în fața mea e pădurea, doar pădurea, m-am gândit. Spre pădure mă adusese așadar această tură cu mașina, făcută pe nepusă masă. Și mai erau și alte vorbe fără noimă, cum că ceva, ceva indefinit, ducea, ce-o mai fi însemnând și asta, la altceva, da, la altceva. M-am uitat la pădurea din fața mea. Pădurea. Da, copaci înghesuiți unul lângă altul, pini, brazi. Și printre copaci era pământul maroniu, ce arăta mai degrabă a lut uscat. Mă simțeam gol pe dinăuntru. Și apoi neliniștea asta. De ce anume mi-era teamă. Din ce motiv mi-era teamă. Oare mi-era așa de teamă, încât nu puteam să ies din mașină. Nu îndrăzneam. Și iată că aici se și termina acest drum forestier pe care o apucasem, rămăsesem împotmolit chiar aproape de capăt. Și probabil că de aceea simțeam această nelinişte, fiindcă îmi împotmolisem mașina la capătul unui drum forestier și aici, la capătul drumului forestier, nu aveam unde să întorc. Și nu-mi aminteam ca, după ce începusem să conduc pe acest drum forestier, să fi trecut pe lângă vreo răspântie. Și pesemne

chiar nu trecusem. Da, fiindcă dacă aș fi ajuns la o răspântie, cu siguranță aș fi oprit mașina și aș fi întors, de vreme ce oricum condusul pe un drum îngust prin acest peisaj de dealuri joase nu-mi reducea cu nimic plictiseala, ci mai degrabă mă plictisea și mai tare. Dar nu ajunsesem la o răspântie, doar asta așteptasem tot timpul, da, să văd un loc în fața mea unde să pot trage mașina pe dreapta, să dau puțin cu spatele, să o iau iar înainte, poate să fac manevra asta de câteva ori, da, până când mașina ar fi întoarsă complet și apoi să o iau înapoi pe drumul forestier până la drumul principal, după care să mă îndrept spre un oraș, dar spre ce oraș, spre un oraș unde să fie oameni, un loc de unde să pot să-mi cumpăr ceva, un sandvici cu cârnat cald, de exemplu, sau poate, și asta s-ar putea întâmpla, să dau de o cafenea mică de-a lungul drumului principal unde să pot să opresc și să iau cina. Era posibil, evident. Și mi-am dat brusc seama că trecuseră mai multe zile, câte anume, nu mai țineam minte, de când luasem cina ultima oară. Însă probabil că așa se întâmplă cu noi, cei care locuim singuri. Gătitul cinei devine o corvoadă, da, mai degrabă pui mâna pe ce ai la îndemână, o felie de pâine, dacă e pâine în casă, cu ceva pe deasupra, de multe ori pui direct maioneză pe felia de pâine și mai pui două-trei felii de salam. Dar

oare la așa ceva ar trebui să mă gândesc acum, de parcă n-aș avea lucruri mai importante care să mă preocupe. Dar care ar putea fi lucrurile alea. Ce prostie să-ți pui întrebarea asta, să-ți dea așa ceva prin cap. Mi-am împotmolit mașina pe un drum forestier, departe de lume, și nu reușesc să o urnesc, așa că ar trebui să am mai mult decât suficiente motive de preocupare, da, asta se cheamă preocupare, preocuparea de a urni mașina din loc. Căci mașina nu poate rămâne așa împotmolită cum e acum. Sigur că nu. Sigur că e prostie curată să gândești așa. Stau și mă uit la mașină, iar ea stă pur și simplu acolo și parcă se uită prostește la mine. Sau poate că eu sunt cel care stă și se uită prostește la ea. Și uite cât de prostește arată mașina cum stă ea acolo, împotmolită pe un dâmb, cred că așa îi zice, acolo, taman în mijlocul drumului forestier, care mai continuă câțiva metri și apoi se termină, în dreptul unei cărări care o ia drept prin pădure. Ce căutam oare pe drumul ăsta forestier. De ce am apucat-o pe acolo. Ce fel de toană mai era și asta. Ce motiv aveam s-o iau pe acolo. Niciunul. Absolut niciun motiv. Și de ce am luat-o atunci pe drumul forestier. Din pură întâmplare, poate. Da, nu se poate numi altfel. Dar întâmplarea, ce mai e și asta. Nu, acum nu e momentul să mă aventurez în astfel de gânduri prostești.

Niciodată nu ajungi nicăieri cu ele. Și ceea ce trebuie să fac acum, da, e nici mai mult nici mai puțin decât să-mi urnesc mașina. Și trebuie să încerc s-o întorc. Dar cum. Da, fiindcă nu trecusem pe lângă niciun loc pe unde să pot să întorc mașina, că dacă aș fi făcut-o, atunci aș fi întors de mult, căci nu-mi pot închipui un drum mai plictisitor decât drumul ăsta forestier. Numai dealuri joase, în rest nu se vedea decât o gospodărie părăsită, da, trebuia să fie părăsită de vreme ce mai multe ochiuri de fereastră ale casei aveau scânduri bătute în cuie. Și vopseaua de pe casă era scorojită, în multe locuri căzuse cu totul. Și jumătate din acoperișul hambarului se prăbușise. E trist să vezi case dărăpănate, case căzute în paragină. Case de care nu-i pasă nimănui. Și de ce nu-i mai pasă nimănui de ele. Căci, înainte să ajungă dărăpănată, casa asta era frumoasă. Mi-ar fi plăcut să locuiesc și eu într-o asemenea casă, da, tare mi-ar fi plăcut să locuiesc în casa pe lângă care am trecut cu mașina, dar asta ar fi trebuit să se întâmple mai demult, pe când eram tânăr, nu acum. Și sigur că nici în ruptul capului n-aș fi vrut să locuiesc într-o casă așa dărăpănată cum era acum. Căci acum sigur că nu se putea locui în ea, nu era potrivită nici pentru oameni și nici pentru altceva. Pentru animale, poate. Da, poate că se mutaseră în casă ceva animale. Și

casa era probabil plină de șoareci. Poate că se instalaseră și șobolani în casă. Mă rog, e cam totuna. În orice caz, oameni nu erau în casă, asta era sigur, iar eu de oameni aveam nevoie, da, de cineva cu o mașină sau mai degrabă cu un tractor care să poată să urnească mașina din loc. Dar în casa pe lângă care trecusem cu mașina nu era nimeni, asta era sigur. Și am condus o bună bucată de drum fără să văd altceva decât dealurile astea joase până când am zărit o cabană undeva mai sus de drumul forestier, părea bine îngrijită, dar draperiile erau trase peste ferestre, așa că nici în cabană nu erau oameni, cu siguranță. Și atunci, ei bine, atunci ar trebui să ajung la drumul principal ca să găsesc pe cineva. Și, dacă stau să mă gândesc, nici pe drumul principal nu trecusem pe lângă multe case, era pustiu prin jur, da, după ce o luasem ultima oară la stânga sau la dreapta sau pe unde oi fi luat-o. Trecusem oare pe lângă vreo casă pe porțiunea lungă de drum principal pe care o făcusem după ultimul cot. Poate da. Poate nu. Era în orice caz o porțiune lungă, probabil că nu mai era mult până la capătul drumului principal și ar fi trebuit să întorc acolo, dacă n-aș fi virat la stânga și n-aș fi început să urc pe acest drum forestier. Pentru că, dacă erau case acolo, undeva de-a lungul drumului principal, oricum nu le-aș fi observat, nici de-aș fi

luat-o la dreapta, nici de-aș fi luat-o la stânga, fi-indcă nici nu mă uitam după case. La drept vorbind, nu mi-a stat mintea la case. Evident, asta nu însemna că nu trecusem pe lângă nicio casă. Evident că nu. Cel mai probabil trecusem cu mașina pe lângă mai multe case. Și probabil că locuia cineva în casele pe lângă care am trecut. Cel puțin în unele din ele. Căci, dacă n-ar locui oameni în ele, de ce ar mai fi drum principal pe acolo. Evident că erau case de-a lungul drumului principal pe care tocmai trecusem, sau nu tocmai, dar de curând, da, înainte să virez la stânga acolo unde am văzut că începea un fel de drum forestier, da, un fel de drum forestier, și s-o apuc în sus pe drum. Dar era mult de mers până la drumul principal și cât de mult trebuia să merg de-a lungul drumului principal până să ajung la o casă, nu, nici vorbă. Și când aveam s-ajung în sfârșit la o casă nu era sigur c-o să dau de cineva acolo, iar dacă era cineva acasă, nu era sigur c-o să aibă mașină sau că cel care avea mașină o să fie acasă. Dar când trăiești așa, da, atunci ar trebui să ai mașină. Sau poate nu. Pe vremuri, nimeni nu avea mașină. Și probabil că trecea vreun autobuz pe acolo. Se putea întâmpla să fie așa. Și cel mai probabil trecusem cu mașina pe lângă o fermă mică, unde poate că aveau tractor, un tractor mic, poate un motocultor cu

două roți. Și sigur un motocultor cu două roți ar fi putut cu ușurință să-mi urnească mașina de pe nenorocitul de dâmb pe care se împotmolise. Numai că era mult de mers pe drumul forestier până la drumul principal și probabil, nu, cu siguranță aș avea mult de mers de-a lungul drumului principal până să ajung la prima casă. Poate că ar trebui mai degrabă să mai încerc o dată să urnesc mașina apăsând pe accelerație și apoi dând cu spatele. Înainte, înapoi. Iar și iar. Înainte, înapoi. Da, să mai încerc o dată. Și rămân așa pe scaun și mă uit drept înainte, într-un fel ca și cum n-aș vedea deloc, ci doar aș sta acolo. Și după o vreme mă gândesc că a început să ningă, trebuie să fi văzut mai demult, dar a durat ceva până să mă gândesc la asta, până când mi-am dat seama, dar începuse așadar să ningă, nu prea tare, însă fulgi ușori cad și plutesc, tot mai jos, iar eu stau acolo și încerc să le urmăresc dansul, mai întâi un fulg, apoi următorul și urmăresc fulgul cu privirea cât pot de mult, la început nu a fost atât de greu, cu toate că nu reușeam să urmăresc câte un fulg chiar atât de departe, dar după ce început să ningă mai tare a devenit greu, da, tot mai greu, și atunci am renunțat să mai încerc, și apoi am stat doar așa și m-am uitat drept în față și m-am gândit că acum că începuse să ningă avea să fie și mai greu să urnesc

mașina, dacă până acum fusese dificil, acum devenea de-a dreptul imposibil. Așa că nu mai era nimic altceva de făcut decât să găsesc pe cineva care o putea urni din loc. Dar atunci nu puteam rămâne doar așa în mașină, trebuia să mă duc să găsesc pe cineva. Numai că nu știam încotro s-o apuc ca să găsesc pe cineva, gospodăria pe care o văzusem era părăsită, și nu era nimeni în cabana pe care o văzusem, iar până jos la drumul principal era cale lungă. Și de ce mă dusesem atât de departe. Poate fiindcă doar am condus și nu m-am gândit la nimic, nu m-am gândit la cât de mult condusesem de fapt. Da, probabil că de asta. Dar acum, acum ce. Da, acum ar trebui pur și simplu să găsesc pe cineva cu un tractor sau cu o mașină care să poată să mă tracteze. Dar tocmai asta era. Încotro s-o apuc ca să-l găsesc pe acel cineva. Trebuia să cobor la drumul principal și apoi să merg de-a lungul lui până când ajungeam la o casă unde era cineva care avea fie o mașină, fie un tractor, iar cei care locuiau într-un loc atât de uitat de lume ca acela probabil că aveau mașină. Cel puțin dacă erau tineri, căci bătrânii de multe ori nu au mașină, probabil că nu și-au luat niciodată permis de conducere și încă mai circulă câte un autobuz din când în când chiar și prin asemenea locuri pustii, fiindcă mersesem mult cu mașina și locul se făcuse tot mai pustiu,

da, am luat-o la stânga și am condus până când am putut s-o iau la dreapta, apoi până când am putut-o lua din nou la stânga, am ținut-o tot așa până când am ajuns aici și n-am mai putut să merg mai departe. Da, așa stau lucrurile. Și acum nu trebuie să mai aștept, nu mai pot. Acum trebuie făcut ceva, că ninge zdravăn. Iar eu stau doar și mă uit la zăpada care cade și tot cade sau care se așterne și se tot așterne, parcă așa se zice. Și nu-i puțin cam frig. Ba da, este. Dar atunci pot să dau drumul la motor, cum nu m-am gândit la asta înainte, din moment ce încălzirea din mașină merge bine-mersi. Pornesc mașina și dau căldura la maximum. Scoate un bâzâit puternic. Și nu durează mult până când căldura începe să sufle spre mine, un flux de aer constant, distinct. Îmi face bine să simt căldura. Și n-o să dureze mult până se încălzește mașina. Zăpada acoperă acum tot parbrizul, iar eu pornesc ștergătoarele. Văd că ninsoarea s-a oprit, iar pământul din fața mea e alb și copacii din pădure s-au făcut și ei albi. Arată frumos. Copacii albi, pământul alb. Și acum e cald și bine în mașină. Dar nu pot să rămân în mașină. Trebuie să găsesc pe cineva. Și parcă era o cărare prin pădure și ar trebui să ducă undeva, și ar trebui să fie oameni acolo. Așa că poate c-ar trebui s-o apuc pe cărarea aceea. Fiindcă atunci sigur o să găsesc pe

cineva. Asta trebuie să fac. Căci atâta vreme cât există o cărare, trebuie să fie și oameni acolo. Cu siguranță, mă gândesc. În pădure, și probabil nici nu prea adânc în pădure, se prea poate să fie oameni. Trebuie doar să-i găsesc. De aceea nu pot doar să stau așa în mașină. Trebuie să ies. Trebuie să intru în pădure. Trebuie să găsesc pe cineva. Nu mi-e de niciun folos să rămân în mașină. Am răsucit cheia, am scos-o din contact și am pus-o în buzunarul de la jachetă. Să mergem, atunci, am zis și m-am ridicat și am ieșit din mașină, am închis portiera și m-am gândit că ar trebui să o încui, dar mi-am dat repede seama că nu era nevoie, fiindcă de-ar vrea cineva să fure mașina, ei bine, numai să încerce, nu e ca și cum ar putea-o urni din loc, nu mai mult decât am putut eu. Păi bine. Am făcut câțiva pași în față și am observat că pășeam pe zăpadă. Căci se așternuse un strat subțire de zăpadă. Am văzut că pantofii mei lăsau urme în zăpadă. Am văzut că mașina era acoperită de zăpadă. Drumul forestier era acum cu totul alb și era greu să deslușești încotro duce cărarea, dar era cât de cât vizibilă, cel puțin așa speram. Mergeam prin pădure, tot mai adânc pe cărare, da, fiindcă trebuia să fie cărarea cea pe care umblam și care își croia drum printre copaci. Trebuia acum doar să continui să merg tot mai adânc în pădure, până când